

Forfatter: Brorson, Hans Adolph

Titel: O dyre siel! opmuntre dig,

Citation: Brorson, Hans Adolph: "O dyre siel! opmuntre dig," i Brorson, Hans Adolph: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951, 1951-56*, s. 202. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brorson01-shoot-workid103305/facsimile.pdf> (tilgået 22. juni 2021)

Anvendt udgave: *Troens rare Klenodie, 1.-2. del. - 1951*

Slaaer an som stærke tordens lyd
 I alle himles himle,
 Hvor hver
 I sær
 Kaster kronen
 Hen for thronen,
 Og tilhaabe
 Hellig mod hverandre raabe.

9. O! hvem der dog var engle-klæd,
 Og kunde giøre selskab med
 De blide Seraphiner,
 Som frydens gyldne harper slaac,
 Og op i alle toner gaee
 Med himmel-synge-miner.
 Nu plaa
 God naa
 Hermed siges
 Verdens riges
 Myre-tue,
 Jeg vil op, min GUD at skue.

Nr. 72.

Mat. Christus kom selv til Jordens roed.

O dyre siel! opmuntre dig,
 Med andagt at betragte,
 Hvor GUD har aabenbaeret sig,
 Hvor høyt man ham skal agte,
 At hand i frydens paradiis

8, 5: slaer] slaer E. 8, 11: tilhaabe] tilhøbe J¹⁻⁷. 9, 4: harper] harpe J¹⁻⁷. 9, 6:
 synge] synge K.
 Nr. 72. EM¹⁻⁷.

8, 5: slaer] an] om at begynde harpespillet. Joh. Ab. 14, 2-3, jfr. nr. 107, 11, 2; 268,
 1, 3, 7. — 8, 7-10: Job. Ab. 4, 10. — 8, 12: Es. 6, 3; Job. Ab. 4, 8. — 9, 3: Es. 6, 2. —
 9, 6: himmel-synge-miner] bisonnelsk udtryk under sorgen — 9, 7: plaa] fuldstæn-
 dig. — 8, 11: jfr. nr. 37, 2, 3.

Nr. 72. Übersetzung. O meine seel, erhebe dich, D. Dencke? J. Gosenius?, Schr.
 s. 233. En salme om Guds egenskaber.

Er stor foruden lige,
Og bør at have lof og pris
Paa gandske jorderige,
Som alle naaders kilde.

140

2. GUD! du est eene GUD og kand
Allene hielpen sende,
Formørket er enhver forstand,
Som dette ey kand kiende,
Lad mig paa dig allene troe,
Til dig i nøden træde,
Og søge al min siel-roe
I din forenings glæde,
Og aldrig fra dig vige.

3. Du est en *Aand*, o store GUD!
Og aandens himmel-gaver
Til alle gierne deler ud,
Som hver det nødig haver,
O lad mig derfor aanderiig
Og himmel-sindet være,
Dig meer og meer at vorde lig,
Og aandens frugter bære,
I sandheds rette væsen.

4. Du est, o GUD! foruden al
Begyndelse og ende,
Saa lær mig stedse i mit kald
Fra tiden mig at vende,
Derom at bede dag og nat,
Det stedse at besinde,
At jeg en *evig* himmel-skat
Maa ufeylbarlig finde,
Naar denne verden slipper.

3, 2: *aandens*] *Aandsens E.* 3, 5: o] og *H.* 3, 8: *aandens*] *Aandsens E.*

2, 8: i *din forenings glæde*] i glæden over foreningen med dig. — 3, 1: Joh. 4, 24
— 3, 5: *aanderiig*] åndeligt rig. — 3, 8: Gal. 3, 22 2lg. — 4, 1-2: Sl. 90, 2; 102, 28. —
4, 4: *fra tiden*] fra det Umælgte. — 4, 6: *besinde*] overveje.

5. Du est, *u-endelige sand*,
 Foruden maal og ende,
 Hvo kand undløbe fra din haand,
 Hvor vidt hand vilde rende,
 Saa er jeg ey paa noget sted,
 Du jo min bøn kandst høre,
 Men lad mig ogsaa bliues ved,
 At tænke, tale, gjøre
 Det mindste dig mishager.

6. Din *vælde* er u-endelig
 At frelse dem, dig kiende,
 Men ogsaa dem, der hade dig,
 At kaste over ende,
 Lad da din almagt allesteds
 Som himlen mig omgive, 141
 Ved andres trusel vel til freds
 Og uforfærdet blive,
 Kun dig allene frygte.

7. Din *viisdom* er saa høy, og gaer
 Langt over alle sinde,
 Ey nogen trængsel er saa haard,
 Du veed jo raad at finde,
 Giv, at jeg derfor lader dig
 Kun plad for alling raade,
 Du veedst allene, hvad der mig
 Kand skade eller baade,
 Kun dine raad at følge.

8. GUD! du est *hellig*, uret kand
 Umuelig dig behage,
 Vil nogen staae i naadens stand,
 Hand synden skal forsage,

5, 3: undløbe fra] undløbe for 13-7. 7, 4: veed] veedst E.

5, 3-4: Sl. 139, 7-10. — 5, 6: du jo min bøn kandst høre] uden at du der kan høre min bøn. — 6, 2: at] til at. — 7, 2: langt over alle sinde] over alles fatteevne. — 7, 6: plad] fuldstændlig. — 7, 9: kun dine raad at følge] måske underforstået giv fra l. 8. — 8, 3: naadens stand] den tilstand, hvor man er under Guds nåde. — 8, 4: forsage] frastige sig.

Saa giv mig, u-afsladelig
 Et helligt liv at vise,
 Og hvor det gaar mig, steds dig
 I dine domme prise,
 Skjønt jeg dem ey begriber.

9. Du est saa mild og *kierlig* mod
 Enhver, som synden hader,
 I dig de har saa hiertegod
 Og himmel-sød en Fader,
 Saa lad din søde kierlighed
 Mit hiertes vee forsøde,
 Med den forsikring, at jeg veed,
 Min gandske skyld og brøde
 Er kast i havets strømme.

10. Uryggelig din sandhed staaer,
 Vel den, som det kand kiende!
 Al verdens trofasthed forgaaer,
 Men din har ingen ende,
 Giv, at jeg frygter for dit ord,
 Ey naadens tiid forsover,
 Men derhos ogsaa stadig troer,
 Hvad du i ordet lover,
 At haabet ey beskæmmes.

142

11. Alsulig est du GUD, og fri,
 Du gjør hvad dig behager,
 Men kierlighed er altid i
 Det, du dig foretager.
 Lad ingen uforstyret stund
 Fra haabet mig forvilde,
 Men lær mig ret af hiertous grund

8, 6: *hellig*] *hellig* J²⁻³: 9, 6; *vee*] *vee* J²⁻³: 9, 9; *hættis*] *hættis* E. 11, 1: *alsulig*] *alsulig* EF: *est du*] *est* E¹⁻³.

8, 7: *hvør*] *hvordan* end. — 8, 8: *daarme*] *vel nærmest* = bestemmelser, Rom. 11, 33.
 — 9, 8-9: *hilk*. 7, 19. — 10, 6: *forsover*] *forsømmer ved at sove*. — 10, 9: Rom. 5, 5.
 — 11, 1: *alsulig*] *overtaget fra originalen: allseelig*.

Fra dig, at godheds kilde,
 Al salighed at vente.

12. Naar jeg saaledes dig beseer,
 Som den, der aldrig sviger,
 Da glæder det mit hierte meer
 End alle verdens riger,
 Til jeg ved dig i engle-stand
 Mig evig skal fornøye,
 Og i en u-ophørlig brand
 Din liffighed ophøye
 Med himmel-kraft og stemme.

13. GUD Fader, Søn og Aand, som vil
 Af hele verden prises,
 Det skal, saa længe jeg er til,
 Af mig i sandhed vises,
 Men giv os aand og kraft, som kand
 Os dertil ret berede,
 At vi i verdens vide land
 Din lof og priis udbrede,
 Af høieste formue.

Nr. 73.

Store GUD, som dig til ære
 Mig har dannet, skabt og gjort,
 Lad mig og et vidne være
 Om, hvor ypperligt og stort
 Alting er hos dig at skue,

12, 7: og] o E.
 Nr. 73. *EH 7.*

12, 6: fornøye] se til nr. 6, 1, 2. — 13, 9: formue] evne.
 Nr. 73. Oversættelse. Gresser GOH! der mich erschaffen, Erasmus Finx (Francisci), Schr. s. 224. Salmen hører til dem, som Brorsons gengivelse har bragt en berigelse i forhold til originalen. F. eks. har v. 5 ved de kotte, stærke sætninger vundet en nægtig fasthed, og flere billeder har givet salmen et forøget liv; det gælder i 1, 7-8, hvor billederne er Brorsons, og i 2, 2-3; 3, 6, hvor det samme er tilfældet med *thronen, herre-sædet og den stærke lignid.*